

in od konca do začetka. Potem se je hotel z gospodično na glas pomenkovati, a ona mu je menda pojasnila, da ta judovska šega po krščanskih cerkvah še ni splošno uvedena. Tudi kazanje njegovih pevskih zmožnosti mu je bilo treba pozneje, ko je vsa cerkev zapela, zabraniti, ker jo je urezal čisto po svoje.

Gospod Haro se je iz vsega srca oddalnil, ko je bilo sveto opravilo končano. Zunaj pred cerkvijo je hotel potem skrunilca svetih krajev pošteno ošteti; toda mali nesramnež se je menda čutil pod zaščito gospodične Silvije popolnoma varnega in je izjavil, da se bo — drl, če ga bo ujec kregal.

»No, da, pustite ga na miru!« je prigovarjala tudi gospodična. »Kaj pa on ve, da je napravil kaj slabega?«

»O, dobro ve, falot!« se je hudoval gospod Haro. »In kako se le drzne, priti tak v cerkev! Zakaj se nisi vsaj preoblekel prej?« je strogo vprašal nečaka.

»Kako pa, če sem Reziki le ušel?« je menil malček in je pogledal stricu tako nedolžno v oči, da so se morali vsi zasmejati.

»Tega bi se pa res nikdar ne naveličala!« je vzkliknila gospodična. »Čuj, Bob!« je rekla potem. »Prosi ujca, da privede jutri tebe in bratca k nam!«

Gospod Haro se je vesel priklonil in se presrčno zahvalil za povabilo.

»Samo odgovornosti za ta dva divjaka ne prevzamem nobene. Sami si boste morali pripisati posledice, gospodična, če se kaj zgodi!« se je zasmejal.

»Več ko se zgodi, več bo smeha!« je ljubeznivo menila gospa mama.

Prijateljsko so se poslovili, in gospod Haro se je napotil z nečakom po najbližji stezi domov. Res ni maral, da vidi kdo Boba takega.

Ta pa je korakal mogočno in slovesno poleg ujca kakor kak raztrgan španski plemič in kakor da se dobro zaveda, komu se ima ujec zahvaliti za prijetno povabilo.

(Dalje.)

Ciprese.

*V tajnem nemiru
duša trepeče,
tiho cipresam
vzdihe šepeče.*

*Tožne ciprese
vse zadrhtijo,
z dušo nemirno
žalost delijo . . .*

Nedin Sterad.